

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 142/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. Ing. P. Š., H., zastúpeného advokátkou JUDr. M. I., V., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 16/2009 a jeho uznesením zo 4. augusta 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. Ing. P. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2010 doručená sťažnosť Mgr. Ing. P. Š. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len

„najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 16/2009 a jeho uznesením zo 4. augusta 2010.

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľ uviedol, že od roku 1991 je na Krajskom súde v Žiline (ďalej len „krajský súd“) proti nemu vedené (sp. zn. 4 T/7/2002) trestné stíhanie pre trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona. Prvé pojednávanie sa uskutočnilo 28. januára 2008. Na tomto pojednávaní sťažovateľ vyhlásil, že žiada, aby sa hlavné pojednávanie v prípade, ak sa mu nepodarí dostaviť na hlavné pojednávanie, vykonalo v jeho neprítomnosti. Zobral na vedomie, že takto nebude môcť dať súhlas s prípadným čítaním výpovedí svedkov a že tieto výpovede môžu byť prečítané.

Následne krajský súd nariadil ďalších pätnásť pojednávaní v termínoch od 17. marca 2008 do 30. júna 2009.

Sťažovateľ napriek tomu, že na prvom pojednávaní 28. januára 2008 vyhlásil, že bude súhlasiť s konaním pojednávaní v jeho neprítomnosti, zúčastnil sa trinástich z celkovo nariadených šesťnástich pojednávaní. Nezúčastnil sa troch pojednávaní, a to 13. júna 2008, 11. mája 2009 a 30. júna 2009.

Sťažovateľ sa na tieto tri pojednávania nedostavil, pretože bol toho názoru, že vyhlásením urobeným na prvom pojednávaní sa pojednávanie môže konať aj bez jeho prítomnosti.

Krajský súd uznesením sp. zn. 4 T/7/2002 z 12. mája 2009 podľa § 66 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“) uložil obžalovanému poriadkovú pokutu v sume 1 000 €. V odôvodnení uviedol, že obžalovaný bol predvolaný na pojednávanie 11. mája 2009.

Dňa 7. mája 2009 obžalovaný písomne oznámil krajskému súdu, že vzhľadom na to, že jeho obhajcovia sú práceneschopní a z tohto dôvodu sa nemôžu zúčastniť 11. mája 2009 pojednávania, nesúhlasí s tým, aby sa pojednávanie konalo bez účasti zvolených obhajcov a nesúhlasí ani s tým, aby udelili substitúciu inému advokátovi. Obžalovaný sa potom bez ďalšieho na hlavné pojednávanie nedostavil.

Krajský súd uloženie pokuty odôvodnil tým, že sťažovateľ sa nedostavil pred súd, neuposlúchol jeho výzvu, pričom splnenie tejto výzvy nie je podmienené prítomnosťou obhajcov obžalovaných, napríklad súd môže pojednávanie vykonať v prítomnosti

náhradného obhajcu, súd považuje za potrebné dohodnúť s obžalovaným nový termín pojednávania.

Sťažovateľ prostredníctvom svojich obhajcov proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 T/7/2002 z 11. mája 2009 podal sťažnosť, v ktorej uviedol, že vždy rešpektoval pokyny súdu, na pojednávania sa dostavoval, a keďže vedel, že zvolení obhajcovia sú práceneschopní a z pojednávania 11. mája 2009 sa ospravedlnili, z dôvodu hospodárnosti konania a vzhľadom na vyhlásenie urobené do zápisnice na pojednávaní 28. januára 2008 sa nedostavil na pojednávanie, o čom písomne informoval krajský súd.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Tost 16/2009 zo 4. augusta 2010 zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a podľa § 66 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému poriadkovú pokutu 200 €.

V odôvodnení uznesenia najvyšší súd uviedol, že hoci 7. mája 2009 bolo krajskému súdu doručené ospravedlnenie obžalovaného Mgr. Ing. P. Š., najvyšší súd toto ospravedlnenie nepovažoval za dostatočné a v posudzovanom prípade u sťažovateľa vážny dôvod pre dostatočné ospravedlnenie zistený nebol.

Najvyšší súd spochybnil aj vyhlásenie sťažovateľa urobené do zápisnice na pojednávaní 28. februára 2008 a skonštatoval, že aj keď sťažovateľ takéto vyhlásenie urobil a vyhlásil, že bude súhlasiť s konaním v jeho neprítomnosti, je povinnosťou súdu skúmať, či sú splnené podmienky na vykonanie hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaného.

Najvyšší súd uviedol, že predseda senátu krajského súdu ospravedlnenie z neúčasti na hlavnom pojednávaní správne vyhodnotil ako nedostatočné ospravedlnenie a správne ako krajný a zákonný prostriedok uložil sankciu – poriadkovú pokutu.

Najvyšší súd však vyhodnotil výšku poriadkovej pokuty v sume 1 000 € ako neprímerane prísnu a znížil ju na sumu 200 €.

Sťažovateľ namieta porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pochybenie najvyššieho súdu vidí sťažovateľ v tom, že je v rozpore s viacerými ústavnými princípmi, predovšetkým je podľa neho „v rozpore s princípom právneho štátu, konkrétne so zásadou právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia“.

Sťažovateľ uviedol, že na prvom hlavnom pojednávaní na krajskom súde 28. januára 2008 všetci siedmi obžalovaní, teda aj sťažovateľ vyhlásili, že súhlasia, aby v prípade, že sa nedostavia na hlavné pojednávanie, sa hlavné pojednávanie konalo v ich neprítomnosti.

Uvedomujúci si, že toto vyhlásenie postačí krajskému súdu, aby mohol v danej veci pojednávať bez toho, aby pre neprítomnosť niektorých obžalovaných musel pojednávanie odročit', už na pojednávaní 17. marca 2008 predseda senátu konštatoval, že sa nedostavili obžalovaní Ing. M. M., Ing. V. M., Ing. M. K. a Ing. V. O. Obžalovaní na hlavnom pojednávaní konanom 28. januára 2008 zhodne vyhlásili, že žiadajú v prípade, že by sa na hlavné pojednávanie neodstavili, aby bolo hlavné pojednávanie vykonané v ich neprítomnosti. Na to predseda senátu vyhlásil uznesenie, že podľa § 202 ods. 4 Trestného poriadku sa hlavné pojednávanie vykoná v neprítomnosti obžalovaných Ing. M. M., Ing. V. M., Ing. M. K. a Ing. V. O.

Na pojednávaniach konaných 4. apríla 2008, 5. mája 2008, 13. júna 2008, 30. júna 2008, 2. septembra 2008, 3. septembra 2008, 24. septembra 2008 a 29. októbra 2008 predseda senátu vždy pri neprítomnosti obžalovaných konštatoval, že obžalovaní na hlavnom pojednávaní 28. januára 2008 zhodne vyhlásili, že žiadajú v prípade, že by sa na hlavné pojednávanie nedostavili, aby bolo hlavné pojednávanie vykonané v ich neprítomnosti, a na to predseda senátu vždy vyhlásil uznesenie, že podľa § 202 ods. 4 Trestného poriadku hlavné pojednávanie sa vykoná v neprítomnosti obžalovaných. Ani jednému z obžalovaných, ktorí sa uvedených pojednávanií nezúčastnili, neuložil predseda senátu za ich neprítomnosť na pojednávaní žiadnu poriadkovú pokutu podľa § 66 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa názoru sťažovateľa je postup predsedu senátu ničím neodôvodnený pri udelení poriadkovej pokuty. Sťažovateľ nemal dôvod sa domnievať, že v prípade jeho

neprítomnosti bude predseda senátu postupovať rozdielne ako v totožných prípadoch ostatných spoluobžalovaných, ktorým poriadkovú pokutu nikdy neuložil.

Predsedovi senátu bolo zrejmé, že pojednávanie 11. mája 2009 bude musieť odročiť nie z dôvodu, že sa naň sťažovateľ nedostavil, ale z dôvodu, že sa pre práceneschopnosť ospravedlnili obhajcovia sťažovateľa a sťažovateľ nesúhlasil s tým, aby ním zvolení obhajcovia udelili substitúciu inému advokátovi. A keďže predseda senátu nemohol uložiť poriadkovú pokutu advokátom, uložil ju sťažovateľovi.

K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 ústavy), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva.

Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (mutatis mutandis I. ÚS 87/93, II. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované.

Sťažovateľ odvolávajúc sa na tieto základné znaky právneho štátu je toho názoru, že najvyšší súd vydaním napadnutého uznesenia sp. zn. 4 Tost 16/2009 zo 4. augusta 2010 porušil jeho základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý súdny proces, keď okrem iného najmä neposúdil rovnakým spôsobom obdobné situácie, keď za neprítomnosť ostatných spoluobžalovaných na hlavných pojednávaniach neuložil žiadnemu z nich poriadkovú pokutu, ale pre jeho neprítomnosť na hlavnom pojednávaní mu poriadkovú pokutu uložil.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálehom:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 16/2009 porušil základné právo Mgr. Ing. P. Š. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tost 16/2009 zo dňa 4. augusta 2010 a vec vracia v rozsahu zrušenia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Mgr. Ing. P. Š. priznáva náhradu trov konania v sume 303,30 €, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne JUDr. M. I., V.,... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa a posudzovaní v nej uplatnených námietok ústavný súd vychádzal zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený

preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Ústavný súd preskúmal namietané uznesenie najvyššieho súdu a z jeho obsahu nezistil, že by išlo o rozhodnutie arbitrárne alebo svojvoľné. Vyplýva to aj z odôvodnenia tohto rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý v odôvodnení uviedol:

«Na podklade obžaloby sa na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 4 T 7/2002 proti obžalovanému Mgr. Ing. P. Š. a spol. vedie trestné stíhanie pre trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a iné.

Krajský súd uznesením zo dňa 11. mája 2009, sp. zn. 4 T 7/2002, obžalovanému Mgr. Ing. P. Š. uložil poriadkovú pokutu vo výške 1000 eur.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že obžalovaný neuposlúchol výzvu súdu, nedostavil sa na predvolané hlavné pojednávanie 11. mája 2009, pričom splnenie výzvy nie je podmienené prítomnosťou jeho obhajcov, lebo súd môže hlavné pojednávanie vykonať aj v prítomnosti náhradného obhajcu a s obžalovaným môže dohodnúť i nový termín hlavného pojednávania a požiadať ho o navrhnutie dôkazov, súčinnosť a pod.

Proti tomuto uzneseniu v zákonnej lehote prostredníctvom svojich obhajcov podal sťažnosť obžalovaný Mgr. Ing. P. Š.

Obhajca obžalovaného JUDr. L. P. v písomných dôvodoch sťažnosti uviedol, že obžalovaný rešpektoval pokyny súdu, dostavoval sa na hlavné pojednávania s výnimkou

11. mája 2009, kedy sa nedostavil z dôvodu, že vedel, že jeho obaja obhajcovia svoju neprítomnosť na hlavnom pojednávaní pre práceneschopnosť ospravedlnili. Obžalovaný by zbytočne cestoval z V. do Ž., hoci by aj tak, pre neúčast' aj iných predvolaných osôb, došlo k odročeniu hlavného pojednávania.

V podstate rovnako sťažnosť obžalovaného zdôvodnil aj obhajca JUDr. J. K. Poukázal na to, že obžalovaný dňa 28. januára 2008 dal súhlas, že ak sa nedostaví na hlavné pojednávanie, bude súhlasiť, aby sa konalo v jeho neprítomnosti. Keďže sa aj s druhým obhajcom súdu pre práceneschopnosť z neprítomnosti na hlavnom pojednávaní ospravedlnili, nebol dôvod pre uloženie poriadkovej pokuty obžalovanému. Naviac, krajský súd pochybil, keď ukladal poriadkovú pokutu podľa § 66 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 a nie podľa § 70 ods. 1 Tr. por. účinného od 1. januára 2006.

Obaja obhajcovia v konečnom dôsledku navrhli napadnuté uznesenie zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako nadriadený orgán podľa § 147 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým môže sťažovateľ podať sťažnosť ako i konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu.

Z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že obžalovaný Mgr. Ing. P. Š. bol na termín hlavného pojednávania, ktorý bol určený na deň 11. mája 2009 riadne a včas predvolaný. Predvolanie prevzal 4. mája 2009.

Dňa 7. mája 2009 bolo krajskému súdu doručené ospravedlnenie obvineného Mgr. Ing. P. Š. ... Dôvodom ospravedlnenia jeho neúčasti na hlavnom pojednávaní bolo vyslovenie nesúhlasu so substitúciou jeho zvolených obhajcov, ktorí mu oznámili, že pre práceneschopnosť sa hlavného pojednávania dňa 11. mája 2009 nezúčastnia.

Zo spisového materiálu tiež vyplýva, že v predmetnej trestnej veci boli hlavné pojednávania už aj predtým viackrát odročené z dôvodu zmarenia termínu hlavného pojednávania pre neprítomnosť, či obštrukcie zo strany obžalovaných a ich obhajcov.

Podľa § 66 ods. 1 Tr. por. v znení zákona č. 247/94 Z. z. účinného od 1. októbra 1994 do 31. decembra 2005, kto napriek predchádzajúcemu napomenutiu ruší konanie alebo kto sa voči súdu, prokurátorovi, vyšetrovateľovi, alebo policajnému orgánu správa urážlivo, alebo kto bez dostatočného ospravedlnenia neuposlúchne príkaz alebo nevyhovie výzve, ktoré mu boli dané podľa tohto zákona, toho môže predseda senátu a v prípravnom konaní prokurátor, vyšetrovateľ alebo policajný orgán potrestať poriadkovou pokutou do

výšky 50 000 Sk (v zmysle zákona č. 498/2008 s účinnosťou od 1. januára 2009 v súvislosti s uvedením meny euro v Slovenskej republike do výšky 1650 eur).

Trestný poriadok nedefinuje pojem „dostatočné ospravedlnenie“. Z obsahu tohto pojmu však vyplýva, že pôjde o vážny dôvod, ktorý bránil v účasti na úkone.

Za vážny dôvod, ktorý bránil v účasti na úkone treba považovať taký dôvod, ktorý je porovnateľný s významom úkonu, s následkami jeho nevykonania, a potrebou jeho opätovného nariadenia (napr. účasť na dôležitom obchodnom rokovaní, na pohrebe blízkej osoby, na inom významnom úkone štátneho orgánu, odchod na plánovanú a organizovanú dovolenku alebo neúčasti na úkone z preukázaných zdravotných dôvodov, či meškanie, alebo porucha dopravného prostriedku pri ceste na úkon a pod.).

V posudzovanom prípade u obžalovaného Mgr. Ing. P. Š. takýto vážny dôvod zistený nebol.

Vychádzajúc z účelu trestného konania, zásady rýchlosti konania a práva na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je aj právo obžalovaného vyjadriť sa v konaní pred súdom k vykonaným dôkazom, čoho ďalším procesným dôsledkom je len výnimočnosť možnosti vykonať hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného podľa § 202 ods. 2 Tr. por., je možné v danom prípade konštatovať, že konajúci predseda senátu bol oprávnený na zabezpečenie plynulého priebehu súdneho konania použiť sankcie, ktorý Trestný poriadok stanovuje.

Aj keď obžalovaný na hlavnom pojednávaní 28. januára 2008 vyhlásil, že bude súhlasiť s konaním v neprítomnosti, ak sa na hlavné pojednávanie nedostaví, treba uviesť, že v zmysle § 202 ods. 2 Tr. por. je povinnosťou súdu skúmať, či sú splnené podmienky pre vykonanie hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaných, t. j. či je splnená aj materiálna podmienka, že vec je možné spoľahlivo rozhodnúť i bez prítomnosti obžalovaných.

Obžalovaný nemôže rozhodovať a určovať súdu, či sa hlavné pojednávanie určené na konkrétne dni konať bude, alebo sa odročí, ak sa vyskytnú nejaké prekážky pre jeho nevykonanie.

Obžalovaný práceneschopný nebol a predseda senátu jeho ospravedlnenie z neúčasti na hlavnom pojednávaní správne vyhodnotil ako nedostatočné ospravedlnenie a správne ako krajný a zákonný prostriedok uložil sankciu – poriadkovú pokutu.

V prípade obžalovanej JUDr. Ing. K. neúčast' na hlavnom pojednávaní riešil vydaním príkazu na zatknutie a neúčast' obhajcov – ustanovením náhradných obhajcov, aby sa tak následne predišlo ďalším obštrukciám a neodôvodneným prietahom v trestnom konaní.

Pokiaľ ide o výšku poriadkovej pokuty v sume 1000 eur, túto najvyšší súd vyhodnotil ako neprimerane prísnu. Najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že k zmareniu hlavného pojednávania došlo aj pre neprítomnosť iných obžalovaných, obhajcov a znalca a tiež s prihliadnutím na § 66 ods. 1 Tr. por., ktorý stanovuje maximálnu výšku poriadkovej pokuty do sumy 50 000 Sk (1650 eur).

Na podklade týchto úvah, Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v posudzovanom prípade boli u obžalovaného Mgr. Ing. P. Š. splnené podmienky pre uloženie poriadkovej pokuty, avšak nie vo výške, ktorú určil krajský súd. Preto poriadkovú pokutu z vyššie uvedených dôvodov znížil a rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto uznesenia.

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného uvedenú v sťažnosti, že v posudzovanom prípade bol nesprávne aplikovaný Trestný poriadok účinný do 31. decembra 2005, táto je neopodstatnená.

Obžaloba bola podaná na súde dňa 6. februára 2002. Z prechodných ustanovení § 564 ods. 3 Tr. por. zákona č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov vyplýva, že vo veciach, v ktorých bola podaná obžaloba na okresný, resp. krajský súd do 31. decembra 2005 sa po 1. januári 2006 postupuje podľa dovtedy účinných predpisov, teda v danom prípade podľa zákona č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov.»

Ústavný súd považuje sťažovateľom napadnuté uznesenie za ústavne akceptovateľné a udržateľné. Najvyšší súd svoje uznesenie riadne odôvodnil a jeho uznesenie nemožno považovať za arbitrárne, a teda nebolo spôsobilé zasiahnuť do práv sťažovateľa. Keďže najvyšší súd rešpektoval platnú procesnoprávnu úpravu trestného konania o odvolaní, postupoval v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy, a teda v žiadnom prípade nekonal v rozpore s princípmi právneho štátu, ako tvrdil sťažovateľ.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2011